

Arrest

nr. 200 083 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 december 2017.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen, minstens onvoldoende, rekening houdt met haar belangen om haar schooltraject voort te zetten en af te maken. Ze stelt dat de gemachtigde ervan kennis heeft dat zij en haar broer school lopen op Belgisch grondgebied en geeft aan dat zij 18 jaar is en haar broer 11 jaar. De verzoekende partij wijst er in dit verband op dat zij met haar broer een gezinseenheid in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt. Ze betoogt ten slotte dat waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gevorderde schooltraject van haar en haar broer én het gegeven dat zij hun quasi-integrale schooltraject hebben afgelegd in België, en hieraan geen enkele overweging besteedt, de beslissing manifest strijdig is met voormelde bepalingen, zeker aangezien het belang van dit schooltraject uitdrukkelijk werd geïndiceerd in de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient vooreerst te worden opgemerkt dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c); RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De verzoekende partij kan zodoende de rechtstreekse schending van artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij, zoals zij zelf aangeeft, meerderjarig is, dit sinds 4 mei 2016, aldus ook ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad dient erop te wijzen dat in artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag, dat wordt weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de Terugkeerrichtlijn (cf. overweging 22) als bij de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303,17) wordt bepaald dat voor de toepassing van dit Verdrag onder een kind wordt verstaan: “ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt”. Daar onder het Belgisch recht een persoon meerderjarig wordt op achttienjarige leeftijd, hanteert de Raad in beginsel de grens van achttien jaar om te kunnen spreken van een kind. Ook het EHRM hanteert in zijn rechtspraak de definitie van het kind zoals wordt bepaald in artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag (EHRM 9 oktober 2012, nr. 1413/07, Çoşelav/Turkije, § 36). Zodoende kan de meerderjarige verzoekende partij niet dienstig de schending opwerpen van het Kinderrechtenverdrag, of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest in de mate dat geen rekening zou zijn gehouden met haar hoger belang als kind.

In de mate dat de verzoekende partij in dit verband zou wijzen op het hoger belang van haar minderjarige broer dient opgemerkt te worden dat de thans bestreden beslissing enkel betrekking heeft op haar - de terzake enige verzoekende partij - en geenszins haar minderjarige broer vermeld. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een gezinseenheid vormt met haar minderjarige broer in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient bovendien opgemerkt te worden dat haar broer als minderjarige kind het statuut van de ouders volgt, hetgeen ook blijkt uit nazicht van het rijksregister.

Gelet op het voorgaande komt het betoog van de verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van haar broer en meer bepaald diens schooltraject in casu niet dienstig voor.

Vervolledigheidsshalve merkt de Raad verder op dat, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij thans meerderjarig is en aldus niet meer leerplichtig is, de bestreden beslissing bovendien niet tot gevolg heeft dat enig recht op onderwijs in het gedrang komt. De verzoekende partij toont geenszins aan dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van het schooltraject in het land van herkomst onmogelijk maken. Ze voert ook thans niet aan, laat staan aantonen, dat er in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat recht op onderwijs er niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat het belang van dit schooltraject uitdrukkelijk werd geïndiceerd in de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat inzake voormelde 9bis-aanvraag op 26 april 2013 een onontvankelijkheidsbeslissing werd getroffen waarbij reeds uitdrukkelijk werd ingegaan op het element dat de verzoekende partij en haar broer hier naar school gaan. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad op 22 juni 2015 bij arrest met nummer 148 207. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de gemachtigde weder rekening diende te houden met de elementen ingeroepen in een eerdere 9bis-aanvraag waarop reeds werd geantwoord.

De Raad wijst er tenslotte op dat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling, in casu in het bijzonder het school lopen op het Belgisch grondgebied en het schooltraject. Zodoende maakt de verzoekende partij ook in deze zin geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 5 december 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 30 januari 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 november 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"De advocaat van verzoekende partij volhardt in het verzoekschrift. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking."*

3.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de verzoekende partij door louter te volharden in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 20 november 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 20 november 2017 opgenomen grond moet vastgesteld worden dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU